

LLIROIA

SETMANARI ESTIUENC

Any I Núm. 8
Sant Hilari Sacalm, 3 Septembre de 1922

Nombre solt, 0'20 ptes.
Temporada, 3'00 »

La Font Vella

Te diuen vella però, brolla encare
ta frescor de ta eterna joventut
y 'l raig de ton uberrim pit de mare
als cors febles retorna la salut.

Sols nostre afany febrós no s'assacia
ab tot lo doll de ton raig pur y net,
tu'l renovas sens treva nit y dia
mes ay! també's renova nostra set.

J. FRANQUESA Y GOMIS

¡I quina setmana senyors,
aquesta de la Festa Major! Aixó

ha sigut el grau màxim de no
descansar un moment. Balls, con-
certs, sardanes. Orquestias, or-
questrines Janz-Band i tota llei
d'instruments, recordantnos a
tot hora del dia i de la nit que te-
niem d'estar de gatzara obligato-
ria, com volguent dir-nos: ¡Som

a la Festa Major si o no? I tothom
per no quedar malament, apa,
vinga saltar, vinga anar d'un can-
tò a l'altre, i vinga no dormir. Es-
pecialment en aixó de no dormir
o be anarsenehi molt mes tart que
de costum es amb el que's coneix
mes que celebrem la Festa Major.
No hi fa res que quedem atroti-
nats, la qüestió es celebrar la
Festa Major i si un hom dormís
aquells dies com els altres dies
que no son Festa Major, resulta-
ria que no'n veuria tanta, i per
veuren forsa Festa Major no hi ha
com no dormir gens.

Las úniques que ho tenen resolt
una mica be, son aquelles mares
que tots hem vist per sales i en-
velats que mentres les seves fi-
lles fan Festa Major, ellas la cele-
bran pesant figas i als dolços
acorts d'un fox-trop o de *La Ma-
rieta del ull viu*.

Antigament las Festas Majors
se celebraven, segons ens assegu-
ren, mes de part del mati, es a
dir las d'avui els han anat supri-
mint, *aubades, tritlleig de campa-
nes, concerts matinals, llevants de
taula etz*. Res qu'en aixó com en
moltes coses, rat-penats, ólivas i
musols, han destronat a pinsants,
passarells i russinyols. ¿Hi hem
guanyat? ¿Hi hem perdut? Aixó
va segons la opinió de cada hu.
Nosaltres con equents amb el le-
ma: *cada qual es cada's qu'hu i
que cada's qu'hu fassiel que tin-
gui per convenient: tot aixó ni'ns*

fa ni'ns fu i si no fos per aixó de la Festa Major, n' n'hauriem parlat. Ja vehuen. Per nosaltres vaigin a dormir tart o vaigin a dormir d'hora comtal tingan temps per venir a subscriurers a *Lliroia* tant contents, i carta blanca per restregar-se els ulls als que vaigin enrederits de son.

EL SIMBOL

Els Caramellaires del Roser

Quan els pardals comensavan les xerradissa entre'ls canyissars de la bassa del Molí i'l sol llustrejava tot just las cimallas de Solterra y de la Gabarra, ens trobarem aplegats, tots xiroys, els vistosos caramellaires del Roser ran a ran del muralló de l'era d'en Costa, donant el darrer asaig als goigs de la Verge i al esplet de corrandas amb que devien los fadrins festejar a las donzelles montanyanas, per mor de fer més galán aplega. Caigudas del campanar las cinch batalladas matinals, ens partirem en dugas colles a fi de voltar per oposadas direccions tota la parroquia. Els uns s'enfilaren cap a la Corneyal emportant-sen al noi Camas amb són violí grinyolaire, que tocava amb vera afició, encara que no's feia pas cárrech de que sacrificava las orelles dels filarmónichs del poble que se'l miravan sempre amb compassió. Els altres seguiren a n'en Serras, que amb la cornamusa a la espatlla, com un cabrit enflocat, i son típic corbatí vermell, devallava cap al sot de Mont-solí.

—A fe de neu que cad'any me passa lo mateix. En arribant la Pasca, me desoblido del feix d'anys que tragino al demunt, i'm sento jove, podè més jove que vosaltres!—deya'l vell Tica, boy arriscant la perillosa palanca de Fontfreda, per ahont s'escorra joganera i escumosa la riera de Montsolí; i plantantse al bell mitj,

afegí:

—Enguany comensarém per la Casica: os prometo bon recapte. Ja'm va avisar la Tona eixint de Missa'l diumenge passat; ¡ey! cal que afinéu las veus, perquè si no cantém pas com cal, diu que no més ens donarà'ls ous per la Mare de Deu, i nosaltres haurém d'anar a trencà'l dejuni a la casa Vella o a la Comtesa, perquè las casas qu'ara trobarém son pobricas i amb trevalls poden cumplir amb lo present pel Roser. Pro per xó jo hi vaig segur a la Casica perquè a la Tona la deixaré parada amb el rengle de corrandas que li vull endressar. Bé m'ho diu prou ella:—Refútrals de Tica! quan vens a caramellas, amb las tevas corrandotas me fas venir un formigó al cor, qu'en bona fe sembla talment que torni a n'aquell temps quan m'apuntalavas la porta—Amb aixó ja ho veyéu, nois; comenséu d'ensalivar perquè'l companatge anirà com cal.—

Amb aqueixa conversa, que'l rossinyols seguían, arribarem al portal de la Mastia bon punt una xamosa donzella regava las motas de flors de la finestra.

—Ahónt tens la Padrina?—li cridá'l Tica

—Digali que surti, que n'hi porto un rengle que li plaurán molt.—

La noia tota avergonyida's ficá a dintre, en tant que la jovenalla's revoltava contra l'avi perquè'ls havia compromés fent retirar aquella poncella, com que las caramellas fossin pels vells.

—¡Ay, minyons, no sabría qué dirhi; a las altres casas ja os deixaré en pau; pro en aquesta haig de lluhirme. No os mancarán mossotas amb las que podréu donar aire al cor. Per una més o menys!.. Altrament, bé'm podéu donar un xich de player; i en demés, que no sabéu que *quan el Montseny blanqueja bogeja?* Ben clar ho canta l'adagi, encara que sé de sobras que a'n a mi'm teniu per un gat dels frares...—

Aixis s'anava escarrassant, fent dissipá'l mal humor de la jovenalla, quan la mestressa doná ordre de cantar las caramellas, que, com a la primera casa, eixiren llisas i flairosas com el devassall de falgueras i clapas de lliroia qu'engarlandavan la devallant de la turonada de las Clotas. Bon punt acabá la rescobla dels goigs:

Puig la vostra Senyoria
n'es la Verge del Roser,
que queya frescoya als cors dels senzills pagesos, las noyas del mas, pastoras y porqueirolas demanaren las corrandas, las desitjadas corrandas, en los que tots els caramellaires s'hi lluhiren, sobretot l'avi Tica que no las quedava pas á deure, com se sol dir, engegantne unas que feyan una má de blanch; y totas endressadas á la seva predilecta Tona, que hi espletava unas rialladas que ressonavan per tota la clotada, fent esglayar á la jovenalla de la casa que se la miravan ab estranyesa, com tement un arrel de follia.

Cansat y esgargamellat, deixá anar per fi de festa la darrera:

Si cantéu per las més jovas,
jo per l'avia cantaré,
qu'es la rosa més bonica
que floreix en el roser,

En Serras l'afiligranava de valent ab la cornamusa, engojant aquell rieral. Se'ns hi escorregué, sens adonárnosen, mitja horeta ben bona que'ns faria prou fretura per acanar la pujada de la Teyeda y devallar després a la Fábrega, ahont ens havíam de trobar ab la colla d'en Camas. Ens despedirem d'aquella gent, y ab alegria seguirem las casas que'ns tocavan fent compassos d'espera á la Comtesa, ahont el bo del Sagal ens tenia preparada bona breña, després per la Cau, Mascarbó, Las Auledas, masias de las més istoses, ahont contavan el jorn de caramellas com á festa memorable.

Al tombar lo Pla de las Are-

nas per agafar lo cortiol de la Fàbrega, sentirem l'altra colla cantant á la Casota, acompanyats pels *nyigunyichs* del violí del Camas, que ab tot y plaurem de valent per lo tipich del quadro, m'esborronavan. Ens ajuntarem ab ells, y en animada conversa arribarem á la Masia esmentada, ahont de consuetut s'hi obsequiava als caramellayres ab un dinar abundós.

Cedí el cap de taula al avi Anímé, y posats á sos costats el Tica y en Serras, ens disposarem á buydar platas y més platas de viandis delicadas que'ns servían unas galans y escotoridas donzelles que ab la rialla á flor de llabi seguían las brometas ignocentas de tot l'esplet de jovent que desensopía aquell soberch y solitari casal ahont s'hi escorren tris-toys els demás jorns del any.

La vista que's descubria desde'l menjador era encisadora! Ferrem obrir de bat á bat els finestrals y'l gegantí Monseny se'ns abocá ab tota sa fantástica bellesa. Jo me'l mirava embadalintmhi al meu enamorat Montseny. En sas serraladas, en sas gorgas y en sos boscatjes hi so anat á fantasiar, y l'efecte que m'inspira y la veneració ab que l'aguayto han fet náixer en mi una dolsa melangia, en la que'm rebejo de cos y d'ànima. Quan estava al bo de mos somnis, la colla de companys se disposava á marxar. La tarde queya, y trepant las devalladas d'aquells turons, ab la xerradissa de aucells y ab lo fresseig d'ayguas de torrentars y reguerols, jo'm trobava del tot bé.

Seguirem casas y més casas... Las cistellas totas á curull feyan goig de mirar. Els bons ous y la bona carnsalada donavan á entendre que la devoció á la Verge del Roser no minva pas un punt. Y vinga anar esgranar los goigs de la Sobirana Reyna que alegravan als mústichs pagesos; y altre tant feyan las corrandas, que las minyonetas escoltavan corpresas

d'una dolsa esperansa.

Deixant enrera'l Serrat y la Pedrallarga, á toch d'oració entrarem al poble sadolls d'alegria, fent trontollar els carrers ab nostras canturias qu'eixían á escoltar la bona gent. La darrera cantada fou á la plassa de dalt, ahont s'hi trobavan las collas dels que tenían d'eixir nit enllà.

Enguany no hi so anat a caramellas: sols he pogut lliurarme de l'anyoransa que per tan bella costum sento escalabornant aquestos recorts dolços.

ANTON BUSQUETS y PUNSET

La Lliroia

Oh si estimades llegidores meves desde les planes d'aquest xamós periódic que la juventut de Sant Hilari ha empés al Mestre que'l porta a la realitat vos dedico aquestes quatre ratlles sense cap mena de pretenció a vosaltres donzelles que passeu com jo l'estiu en aquest reconet de mon, cobert per tant sols un trosset de cel ont al arribarhi ¡ai! sembla que el mon acaba aquí mateix. ¿No us diu res l'hermosor de la Natura tan escaienta com vostres jovenivoles rialles? No sentiú al passar per la font del *Cirer*, *Pico-pico*, la *Font Vella* aquella remorsuau dels frescos regalims de aquesta aigua pura i saludable com la llum del mateix sol, no sentiú que els tendres cants de aquestes fonts parlan d'una cosa solemne, d'una cosa misteriosa no s'entent tot seguit i que es que precis escoltar a ran d'orella? Aquest cant que jo he escoltat cent voltes i el trovo nou cada dia, ens parla xamoses nenes dels poetes, dels cantaires de la terra que sovint a trenc d'aubada els trovareu per aquest paratjes florits teixint garlandes de flors per posar a sobre les miseries de la terra.

Feu com jo, jovenetes hermoses canteu quelcom que vos dicti el cor, enamoreuvos de lo bell, de

lo mes bell del mon que es la Naturallesa.

Cerqueu entre mitj de les flors boscanes i la molsa aquest batecs que porten tancats a dintre'l cor.

Esgraneulos de un a un devant del morir i allavors podreu dir ben alt ¡qui no estima no te cor!

ROSA DE PASTOR

Mohiment de forasters

Tenim notícia d'haver arribat ultimament: D. Agustí Reclós (Jerez) D. Jaume Riera Sábat (Lleida), D. Josep Ribot, D. Miquel Valls, D. Josep Castany, D. Ermengol Batlle, D. Gervasi Bozzo, D. Joan Carbonell, Donya Flora Rodriguez, D. Benvingut Sorribas (Calatayud), D.ª Martina Colvente, D. Joan Partegós Rovira (Reus), D. Jaume Farrás, Don Josep Cot Bonvehí, D. Emili Font Torres, D.ª Maria Bel, D. Agustí Riera Fuster, D. Joan Berenguer Vigner (Valencia), D.ª Amelia Regás i filla, D. Joan Vilanova, D. Salvador Gil i familia, D. Pere Janer, Sr. Giral, D. Tomás Franquet, D. Miquel Serañes, Ramon Soler i familia, D. J. Oso i Sra., D. Casimir Colí, D. Isidre Tarrés, D. Roc Durán, D. Josep Catasús i familia, D. Manel Noment, Sr. Maties, Familia Giró, D. Joan Permañer, Sra. Vda. Font i familia, Familia Vilanova, Familia Bori, Familia Rodanilans, D. Joan Vila, D. Pere Bort, D. Pius Creas i Sra., D. Enric Suriñá.

A tots la benvinguda desitjantlos bona estada, en espera dels que proximament vagin arribant pera passar aquí el Septiembre quina época acostuma a esser inmillorable perá pendrer l'aigua, excursions i agradable estada.

X.

Pessigollejant

(Escena d'una comèdia en tres actes, per a estrenar)

* * *

EN CASES entrant al saló i EN LLAGOSTERA que ja fa rato que hi es gronxant-se en un balancí.

—Ah! Tu aquí, Llagostera? No creia pas trobar-te a ca'n Rodó.

—Ola Casetes! Ni jo a tu.

—Sèu, sèu. Diu que ja surt desseguida. Que't porta?

—Molestar an En Rodó altre vegada i tot per culpa del crack queva fer el Banc deixant-me ab les mans al cap. Sòrt d'ell que va oferir-se'm. No t'espantis—va dir-me. Ja sabs qu'aquí hi tens un amic: demana, no estiguis, ja vindrán bons temps i allavor...—Doncs, gracies an ell he pogut fer honor a la firma atenent al sèu dia compromisos contrets i...

—Es un bon company.

—Peró, procuro molestar-lo tan poc com puc: avui mateix, necessito quatre mil pessetes, pero per a que no se'n senti tant penso demanar-n'hi vuit mil.

—Carat!

—Veuràs: es que aixis que me les doni n'hi tornaré desseguida dues mil que n'hi dec fa temps. Ja tindrà aixó que no ho tindria. A fora comptes vells perque son els qu'enreden...

—Si, es clar...

—A mes compleixo la paraula que vaig donar-li de que d'aquestes dues mil se'n podia refiar per avui.

—Ah! Aixis, si.

—De les vuit tornant-n'hi dues me'n quedarán sis, però com que no'n necessito mes que quatre, les dues mil sobreres les guardo per a tornar-n'hi mil al dia deù i mil mes al vint, aixis ell s'anirà refent i no li semblará tan lluny fi de mes qu'es quan podré saldarli. Ho has entés ara, Casetes?

—Si, si: molt bé, Llagostera. Plan ingenios com pensat teu.

—Favors que no se com pagar perque per Nadal vaig volguer

fer-li una petita demostració enviant-li una cistella amb vins, turrans i un gall i quasi'm pega perque ho havia fet... pero al cap de poc les circumstancies varen fer que pogués demostrar-li del que jo era capaç pera ell. Feia dies que no venia per aquí i que ni'ns veiem i vaig trobarte a tu te'n recordes? i'm dius—Que no ho sabs? En Rodó, està acabant els turrans! Si? Que'm dius! i'm presento aquí volant!...

—No t'enredis, no vaig dir això: vaig dir qu'estava molt delicat i qu'era de temer...

—Ja sé! T'ho he ditaixis perque aixis ho he sentit a algun metge creient per tan qu'era la manera mes científica de dir-ho. Doncs, vinc i m'ofereixo a la familia p'el que convingués, vetllar-lo a la nit, p'el que fos. La senyora'm diu que moltes gracies, que no calia perque ja hi anaven mes vetlladores—Ah! Vetlladores? encara será distret—Vinc, vinc, senyora, que hi tinc obligació. I, creu Casetes, sòrt, sòrt de la meva oportuna intervenció del contrari no'n surt del greu perill que'l menaçava.

—Vol dir?

—Vui dir! Tothom el veia molt aixefat i ningú n'encertava la causa, i, jo vaig fixar-me en que a cada moment el molestavan: are la noia entrant-li una tassetta de no se què, seguidament la cambra amb un altre cosa, la senyora a posar-li uns draps perfumats, després En Puigginester amb altres metges trucant-lo per davant i al veurer que no hi tenia mal trucant fort p'el darrera com per a fer-n'hi, i'n surtia un i n'hi entraven dos, que se jo!... Allavors vist clar vaig dir-ho a la seva senyora.—Si En Rodó està aixefat, es perque tot-hom me li està a sóbra!...

—Que va dir-hi ella?

—Va fer mitja rialla... no podia pas fer mes havent-hi malalts a casa.

—La veritat es que la teva opinió, mereixia una rialla ben complerta, sorollosa...

—No pas tan poca-solta com suposes. Ja m'entenc! Es qu'En Puigginester com altres metges no atinen en procurar qu'el pacient estigui malalt tan a gust com sigui possible, no amohinat-lo i fins procurar-li totes les satisfaccions possibles dintre el seu estat, d'altra manera s'avorreix i s'estima mes morir-se. Per exemple, veus? prenia un xaropet que cad'hora se n'hi havia de donar una cullerada, doncs, jo, n'hi donava dues.

—Home! I perqué?

—Perque era dolç i se qu'En Rodó es molt llaminer...

—Oh!

—Com també la meva deria es suprimir medicaments que castiguen el palidor, i com que hi està aprop, per simpatia la ermilla també se'n ressent... I, vaig comensar per no donar-li unes pilloretes que prenia per a fer que dormís i descansés.

—Si?

—Perque vaig trobar substitiu fent que, una de les vetlladores qu'era vella s'assegués prop del capçal del llit esplicant-li vides de sants i miseries d'aquesta vida... i, noi! vès si anava bé, qu'a mes d'En Rodó m'hi adormia jo i tot.

—I jo, crec que no tardaré molt. A fora boletes!

—Quan me convenia que no s'ensopís perque s'acostava l'hora de pendrer remei, hi feia seure a l'altre qu'era jove i guapeta i allavors En Rodó obria l'ull.

—Vaja, que no'm farás creurer que tal com se trobava estigués per... Si ni estàn bó es home de...

—No'l coneixes: En Rodó quan está ajegut és tot un altre. Després, per efecte de la debilitat ens tenia uns desmais i per a retornar-lo se li tenia de fer olorar el contingut d'una ampolleta, i una nit m'adono qu'amb la precipitació li havíem fet olorar sense destapar-la i que també s'havia rebifat. Ola! vaig pensar: aixó també podria suprimir-se.

—També?

—Per lo vist vaig deduir que el que feia l'efecte era la fredor del vidre al tocar al nas.

—Vaja, home, vaja!

—Sí, sí! En prova qu'al repetir-li no tenint l'ampolleta a mà vaig fer-li olorar el meu rellotge de butxaca ben acostat, i justos! Vist l'èxit del assaig vaig consultar ho a les vetlladores. Noies: Deixem-nos d'ampolletes? —Deixem-nos d'ampolletes — varen respondrer. I el mateix va passar amb uns «cachets» per a que reaccionés provocant-li el suor: però com qu'eren grossos com panelllets de Tots-Sants, no hi havia manera de fer-los'hi pendrer per més que insistís. —Apa, Rodonet maco, un bon cop de coll!... I elles dient-li Prengui'l senyor!. . Cà! Tot inútil. Per fi vaig dir cremat: estic observant qu'aixó mes aviat ens farà suar a nosaltres. A fora panelllets? A fora panelllets!

—Si va anar tot tal com dius, no m'esplico com va sortir-ne.

—En Rodó va curar-se gracies a les medicines...

—Aaaah!

—...Que va deixar de pendrer. Vethoaqui!.. Un sol remei dels receptats vaig continuar donant-li: unes gotes que feien una fortor irressistible, quasi repugnant, pero jo vaig arreglar-ho de manera que fossin de bon pendrer.

—Ah! També apotecari?

—La etiqueta del envàs deia qu'abans es tenia de remenar i com que jo se que les coses quant mes es remenen... es pitjor.— Noies!—vaig dir—No li remanem?—No li remanem.

—I aixís, com si li donessis aigua sola.

—Ara que dius d'aigua recorde... Quan jo anava per bé, un dia'l veig al jardí prenent el xacola a: al seu costat un cantiret tot bufó de terriça blanca amb un plat de cristall a sota recullint l'aigua que'n traspuava, i no veig amb indignació qu'al servir-n'hi li posen de la del cantí!

—Ah! no? doncs de quina?

—De la del qlat, home, perque

mirat-ho com vulguis: la del plat era filtrada!—No ho veus clar?

— rrr! El que veig clar es que vols marejar-me i que tens mania an En Puigginester i que basta que fos ell el que...

—I si fos, tinc els meus motius perque a mi, mai me n'ha encertat una. Vaig consultar-lo per uns rodaments de cap que'm venien subtdament receptant-me un munt d'especifics tots cars i de mal pendrer, i avorrit perque no m'hi coneixia millora vaig i consulto a un altre que va dir-me. No faci mes qu'el que diré: cada dia per a esmorzar es menja dues lliures de rahim, tres després del dinar i tres mes quan sopi i com qu'amb la cura per auto-sugestió hi crec molt, cada nit faci el favor de somniar que's fa un tip que per molt que'n mengi no li farà mal.

—Ai carat!

—Aquest tractament comparat amb l'altre no'm negaràs qu'era una vinya!...

—No ho negarà ningú.

—Per tres gotims ai! motius. Mes económic, sá i de bon pendrer.

—I't va anar be?

—Noi, rahim en un llum, ai oli.

—La culpa era ben meva perque amb el que'm va passar un'altra vegada an En Puigginester per amics que siguem no tenia d'haver-hi anat mai mes per a res! Figura't que'm sentia certa opressió al pit, dificultat de respirar: me n'hi vaig i'm fa posar a la fresca i pica pel davant i al veurer que no responien vinga trucar pel darrera i després de moltes maniobres i de fer-me comptar fins a cent, per fi'm diu.—Mira: festa fer una radiografia de la regió toràxica: això m'orientarà, i en notar que jo m'havia afectat va dir tot seguit —Tranquil·litzat no crec que sigui res. Doncs, ho troves bé que després de no receptar-me encara dir que'm posés tranquil i que'm fes retratar? Eh?

—Poca solta!

—Ell, oi? Vaig jurar no tor-

nar-hi per toràxica que tingués la regió! No recorde més qu'una sola vegada qu'una recepta d'ell m'hagués anat bé.

—Sembla un somni!

—A causa de les preocupacions p'els negocis al ficar-me al llit me costava molt agafar el són i va receptar-me uns «cachets» que des d'havent sopat n'havia de pendrer un a cad'hora. Ho provo, i va succehir que passant ansia, per les hores, aquella nit no vaig dormir gens!

—Ah, ah!...

—Vaig dir ¡Aixó no pot anar! i tot fixant-me amb la recepta qui era amb lletra petita i mal feta i tot d'ingredients de nom enrevessat, va acudir-se'm un plan curatiu posant-lo en planta a la nit següent: em vaig estirar al llit amb la recepta a la mà i vinga intentar llegir que deia tot alló, i no entenent'ho llegint-ho tres, sis, nou vegades... i, noi! va començar a agafar-me com una especie d'aburriment i aclucar-se'm els ulls, més, més, i a fer algun badall i'm vaig dormir com un santet... Cap dia m'ha fallat.

—Peró, no deies qu'el remei t'havia anat be?

—He dit qu'el que m'havia anat be era la recepta!

—Vaja! per a coses estranyes, que vinguin a tu.

—I un'altra vegada...

—Prou! No m'esplicuis res més qu'estic merejat, el cap me roda i fins tinc suor freda i tot...

—No t'espantis! Ensuma fort!

—Ximple! Treu el rellotge del nas.

—Encara vols un remei que vagi mes a l'hora?...

LAMBERT ESCALER

Noves

La Direcció de *Lliroja* per la seva part, i també a petició de gran nombre de persones fem constar en aquestes planes l'agrahiment a D. Leonard Augé per el seu acte altruista contribuint noblement amb els seus treballs

NOTA RETROS-
:-: PECTIVA :-:

Un aspecte que ha
desaparegut

bona temporada tota vegada que *Lliroia* te ja en aquets moments a fora d'aquí un nombre de subscriptors que sobrepuja de molt als nombrosos que tenim aquí.

A tots quants han demostrat entusiasme i bona voluntat per *Lliroia* se'ls agrairà secundin amb la subscripció particulari dels que de bona voluntat puga adherir doncs aixis ens secundaran la preparació de la important empena que projectem donar a nostre *Revistas* en la vinent temporada 1923.

Tenim coleccions completes pera servir a tots quants desitjin adquirir la de la present temporada.

Hilariencia

El manescal al seu dependent nou:

—Mira, agafa aquest canonet, l'omple de pólvora, l'introdueixes a la boca del cavall, i bufa ben fort.

Al cap de poc, torna el dependent fent horribles ganyotes.

—Que tens? Que t'ha passat?

—Que'l cavall ha bufat primer que jo.

J. XIMENO PLANAS

Caricatura... poètica

Sa cara és la meitat d'un quart de
[lluna,

per nàs té un virolet de forma
[extranya,

la boca, de calaix, color de pruna,
i el coll de la groixària d'una
[canya.

Li diuen: espasi, pollastre, espina,
fil-ferro, bacallà, mànec
[d'escombra,

secall, bastò, fideu, fil, serpentina,
fluviol, camell, anguila i poca
[sombra.

Aixis va vení al món aquest
[subjecte,

i aixis està i amb ell tothom fa
[broma,

i és que pobret, ja és gueto, i fa'l
[respecte

que fa un espanta-ocells en forma
[d'home.

I aquí els he fet, senyors, fehel i
[barato,

de l'autor d'aquests versos el
[retrato.

V. ANDRES LLOBET

i respectable cantitat el bon éxit del Concert que l'Orfeó Vigatà donà el dia 20 d'Agost en el teatre Tívoli.

Diumenge passat, avant vigília de la Festa Major, en terrenys propers a la Pedra Llarga, se celebrà una gran festa-deportiva que assolí grandios éxit.

En primer lloc va celebrar-se una manifestació ciclista efectuantse una carrera de cintes prenenthi part 8 corredors classificants en tres.

A continuació se celebrà una Jim-Kama automovilista en la que hi prengueren part 16 autos particulars, classificantse en primer lloc els cochets nombres 13, 10, 3 i 7. Donaren gran relleu a la festa les senyorettes que hi prengueren part amb gran entusiasme.

La concurrencia lluida i nombrosa com mai aquí s'havia vist.

La companyia Ramona Mes-tres donà en sa penúltima funció de despedida la bonica producció

Els ultims Rovellats de nostre company En Lambert Escaler.

Dita companyia ens prega fem constar desde aquestes planes en la impossibilitat de poguer ferho personalment el seu agraiment.

Els nombres pròxims tenim el propòsit d'ordenarlos en la següent forma: Num. 9 dedicat a la gloriosa data 11 Septembre de 1714. Núm. 10 al 25 aniversari del Homenatge al que avui es nostre Director. Núm. 11. Dedicat al Teatre Català, a Sant Hilari, i Comiat de *Lliroia* del seu primer any de publicació.

Desde el primer número de la temporada vinent establirem una nova secció: *Pisos i habitacions disponibles*, en la qual amb un petit pagament, hi farem constar tots els que aixis ho desitjin. Als que sian sascriptors de *Lliroia* tindran obció a la preferencia, i els que actualment no ho sian poden fersen ja desde are. No cal fer present el que aquesta secció els pot esser beneficiós pera fer

Hostalrich - St. Hilari

SERVEI D'AUTOMOVILS

EMPRESA SOLER

Omnibus, turismes de lloguer

Despatx de Bitllets a BARCELONA

Centre Localitats, Plaça de Catalunya 9.—Sombreria Buxadé, Princesa 7.—Corseteria, Plaça Santa Ana, 4.

PREUS: Anada i tornada 10 Pessetes

Colmado i Dulceria de Manel Planas

Gran existencia en tota classe de Comestibles i Bomboneria a preus reduidíssims.

Creació del tan renombrat Postre

BARRETETS

GRAN HOTEL *España*

baix la direcció de

D. MIQUEL MARTÍ

Acreditadíssim ESTABLIMENT

Gran Café UNIO (Antic Café Xicus)

TEMPORADA D'ESTIU 1922

Grans funcions de Titelles - Sessions de Cine - Lluïts i selectes Balls-Saló de Billars, Tresillo

Gran Cassino TIVOLI

Funcions de TEATRE
baix direcció de la Companyia
Còmica-Dramàtica
Ramona Mestres.

Granja Calm

LLET PURA

Especialitat amb mantega

Despatx a Cà l'ENRIC

se serveix a domicili

Ramón Torrent i fill - Recader

de St. Hilari Sacalm
a Barcelona

A Barcelona: Plaça Comercial, 10 i Princesa, 34, Agencia Puig.—A Sant Hilari: Carrer d'Arbucies, 1 al costat de can Ximeno i carrer Rectoria, 1.

Es portan bogelles d'aigua plucana a domicili.

Es ven Fruita i Peix fresc

Goigs humorístics a Sant

Hilari per J Asmarats De-

manintse a

LA MODERNISTA

PREU: 10 cts.

Hispano Hilarienca

Empresa d'Automòvils

De Breda a St. Hilari, anada i tornada, preu 10 pessetes.

Serveis establerts: De St. Hilari a Vich i viceversa, cada dissabte. De St. Hilari a Sta. Coloma, cada diilluns.—Tots els dies matí i tarda servei a la **Font Picant**.

Per l'horari, despatx de bitllets i demés informes deman'is a l'administració i garatge de la

Hispano Hilarienca

Carrer de Valls, 1.—BARCELONA, Despatx Central de la Companyia dels Ferro-Carrils M. Z. A. Gran-Via 573.

HOTEL SUIS

DE

Francese

Picanyol

últimament reformat : Habita-
cions amb aigua corrent :
:-: Bany, etz. etz. :-:

Obert tot el Setembre.
El més millor per a
pendrer l'aigua i estar
mes ben atés a Sant
Hilari

LLUIS SERRAS

Forn de Pa - Comesti-
bles - Porc fresc dos
: cops a la setmana :

Casa de les LLANGONIES**Salvador Noguera**

Gravalosa, 2

Francesc Trias

TEULAS I TORPEDOS

SANTA COLOMA DE FARNÉS

Per encàrrecs a Sant Hilari a

LA MODERNISTA

Per endur-se'n un bon re-
cord fer-se retratar per

EN LLUIS XIMENO

rad a LA MODERNISTA

ESTIUEJANTS

Preneu a diari la llet de la va-
queria del Carrer de Vich, 3

casa AMADEU**COMPRIN****L'Auca d'Un foraste-
ro en Sant Hilario**

Novetat única Record sens igual

PREU 1'50

- Tots els exemplars portan un obsequi -

EDEN CONCERT**MUSIC-HALLS de primer ordre**

Carrer Nou, 12

Teléfon, 3.332

BARCELONA

La Bona Sombra Cabaret Modern
Dancing Seguit

Carrer, Ginjol, 3

BARCELONA

Aigües de Sant Hilari

Infalibles contra el MAL DE PEDRA, càlculs en el fetge, diabetes,
gota, dispepsia, gastralgia, anèmia, clorosis, etz. etz.

Premiades en les exposicions de Madrid, Barcelona, París, Niça, Francfort,
:-: Buenos Aires, etz. etz. :-:

Per la venda :dirigir-se: Dtor. Andreu, Rbla. Catalunya, 66. Apartat Correus, 146. Barcelona